

Meddelelser.

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB.

Ved mødet den 23. september, der var arrangeret i forening med Dansk sociologisk selskab, talte mr. Lloyd Turner, B.A., fra London om "An experiment with unattached youth". Mr. Turner redegjorde for det i hans bog "Ships without sails" omhandlede eksperiment med såkaldte "unclubable boys", som fandt sted i London i slutningen af 40'erne. Baggrunden herfor var, at man gennem probation-arbejdet havde erfaret, at en vis gruppe drenge ikke var medlem af nogen ungdomsorganisation, selvom nogle af dem havde været det på et eller andet tidspunkt uden dog at have fundet sig til rette blandt kammeraterne. I 1947 nedsattes en komité bestående af sociologer, kriminologer og socialarbejdere med det formål at foretage et eksperiment med disse "unattached boys", d. v. s. drenge, som *burde* være medlem af en ungdomsorganisation "for the sake of their own happiness", og som faktisk søgte et sted at slå sig ned. Det var mere et sociologisk end et kriminologisk eksperiment, idet det vigtigste moment var, at drengene havde et ønske, et indre behov for at tilhøre en organisation, medens deres potentielle kriminalitet var af sekundær betydning.

Efter eet års komitéarbejde var man rede til at starte eksperimentet og søge at påvise, hvorfor de eksisterende organisationer havde svigtet overfor denne gruppe. Man købte en flodpram på 200 tons, som blev stationeret på Themsbredden ved South Warping distriktet i det østlige London. Denne flydende klub kunne rumme 20 medlemmer, men først efter 5 ugers forløb kom den første "unattached boy", og efter endnu 8 uger var der kun kommet 10 drenge.

For at få fat i de „rigtige“ drenge måtte man foretage en meget omhyggelig udvælgelse blandt de mange, der søgte optagelse. Klubbens medlemmer kom derefter til at bestå af 2 kategorier drenge: 1) *den ensomme dreng*, som ikke kan begå sig blandt jævnaldrende, og som derfor søger at hævde sig i en kreds af yngre kammerater. Denne dreng bliver aldrig optaget i kliken i ungdomsklubben, medmindre klubledelsen har tid nok til at beskæftige sig med netop hans særlige behov, 2) *urostifteren*, som kritiserer og overtræder klubbens ordensregler, for at vise, at han er „skrappere“ end klubben, som efter advarsler og suspensioner til sidst må bortvises fra klubben.

Drengene kom for at „smadre klubben“, de gamle bandeledere bestemte tonen, og i eksperimentets første stadium måtte klubbens ledere blot se til, lade sig føle på tænderne og vente på at blive akcepteret af drengene. I det andet stadium fik lederne større indflydelse og kunne så småt lede drengene til at gøre, netop hvad man ønskede af dem, uden at drengene fik fornemmelsen af at blive ledet. Samtidig mistede bandelederne deres indflydelse til fordel for andre, som bedre forstod, hvad der tjente det fælles bedste. Denne ændring i magtbalancen var klubbens mest kritiske fase, hvor det hvert øjeblik kunne være

kommet til håndgribeligheter mellem drengene. I eksperimentets slutstadium overtog den konstruktive gruppe endeligt og afgjort føringen for til sidst at assimilere den destruktive gruppe.

Mr. Turner fastslog, at man gennem eksperimentet, som varede et år, havde nået de ønskede resultater, idet man havde vist, at man kunne drage disse drenge til sig og holde dem fast, kort sagt, drengene havde det rette stof i sig, de havde blot — indenfor de eksisterende ungdomsorganisationers rammer — manglet en måde at udtrykke sig på.

I den efterfølgende diskussion deltog professor Svalastoga og bibliotekar Bøgvad.

Den 13. oktober var selskabets medlemmer gæster hos direktør Bjørn Moe i ungdomshuset på Nørrevold, hvor man i teatersalen fik forevist filmen „Farlig ungdom“, som velvilligst var stillet til disposition af Asa uden vederlag.

I den efterfølgende diskussion deltog overlærer Remmer, dommer Harbou, statsadvokat Hertz, politidirektør Ejvind Larsen, driftschef Aude-Hansen, dommer Hvidt, forsorgssekretær Adolf Hansen, kontorchef Ammundsen, forsorgssekretær Bak Sørensen, pastor Ruth Vermeiren og forsorgssekretær Heden Andersen. Direktør Bjørn Moe afsluttede diskussionen med nogle oplysende bemærkninger om ungdomshusets arbejde, hvorefter mødedeltagerne havde lejlighed til at tage ungdomshuset i øjesyn.

JJ.

DEN NORSKE KRIMINALISTFORENING

avholdt årsmøde 13. nov. 1953. Den svenske kriminalistforening var representert ved borgmästaren Erik Bendz, den danske ved professor von Eyben. Til stede var også justisminister Kai Knudsen.

Det sittende styre ble gjenvalgt med unntak av h.r.dommer Reidar Skau, som hadde frasagt seg gjenvalg. I hans sted ble valgt h.r.dommer O. C. Gundersen. Foruten ham består nå styret av: Professor Johs. Andenæs, formann, riksadvokat Andr. Aulie, nestformann, professor Gabriel Langfeldt, h.r.advokat Leif S. Rode, ekspedisjonssjef Johs. Halvorsen, professor Ørnulv Ødegård, h.r.advokat Rolv Ryssdal, sekretær. Varamenn: Overlege O. Lingjærde, lagmann Reidar Aasgaard og generalsekretær Johan Greve.

Kveldens foredrag ble holdt av professor Johs. Andenæs, som talte om straffutmåling. I diskusjonen deltok: professor v. Eyben, borgmästaren Erik Bendz, overlege Johan Scharffenberg, overlege Jon Leikvam, reservelege Thorbjørn Kjølstad og statsadvokat L. Dorenfeldt. Ca. 150 personer var tilstede på møtet, som ble etterfulgt av et selskapeleg samvær. — Møtet ble ledet av ekspedisjonssjef Johs. Halvorsen.

A. B.

FJERDE INTERNATIONALE KURSUS I KRIMINOLOGI

afholdes i London i dagene 24. marts—13. april 1954, i samarbejde med The International Society of Criminology og Unesco. Ledere af kurset bliver Dr. Hermann Mannheim og Dr. Dennis Caroll.

Hovedemnet for kurset vil blive "Recent Advances in the Study and Treatment of Offenders".

Ledelsen opfordrer varmt interesserede fra de skandinaviske lande til at deltage i kurset. Nærmere program vil senere fremkomme.

Litteratur.

Tirkkonen, Tauno: Suomen Rikosprosessioikeus [Finlands Straffprocessrätt] II; Borgå-Helsingfors Werner Söderström A/B, 1953, XXXIII, 787 sid.

Första bandet av ovan angivna handbok har av mig anmälts i denna tidskrift under dess tidigare namn (1948 s. 326 f.). Andra bandet har nu utkommit. Därmed är verket fullbordat och Finland har för första gången erhållit en i tryck tillgänglig fullständig framställning av finländsk straffprocessrätt. Innehållet är sakligt disponerat och vederhäftigt. Såsom jag i min tidigare anmälan redan framhållit är ju brottmålsförfarandet i detta land i flere hänseenden föråldrat, normerat som det är av stadganden i det svenska lagverkets av 1734 Rättegångsbalk. Särskilt i grova brottmål var ju förfarandet tämligen utpräglat inkvisitoriskt, men processpraxis har i realiteten modifierat, ja t. o. m. ändrat lagreglernas tillämpning. Och enskilda rättsinstitut ha medelst lagnoveller nyordnats. Så t. ex. hela bevisrätten som numera är helt modern. Den nutida kriminalprocessen i Finland kan ock därför sägas vara tämligen utpräglat accusatorisk.

Andra bandet av professor Tirkkonens handbok är uppdelat i sex kapitel (VI—XI). I det första av dessa redogöres för de delvis helt moderna lagbestämmelserna om häktning och den delvis mycket heterogena och ofullständiga lagstiftningen angående övriga tvångsmedel. Sedan dissekeras ingående i kap. VII bevisningen och bevismedlen. Därefter framställes (kap. VIII) förfarandet inför förundersökande myndighet och domstol i första instans. Kap. IX är ägnat läran om domen och dess rättsverkningar samt kap. X rättsmedlen. Av särskilt intresse är här utredningen angående den viktiga grundsatsen innefattande förbud mot reformatio in pejus och angående det inbördes förhållandet och rättsverkan av avgöranden träffade av domstol och administrativ myndighet. Ut i handbokens slutkapitel framställas specialprocessens särformer.

Det anförda torde nog samt utvisa det rika innehållet i professor Tirkkonens stora handbok.

O. Hj. Granfelt.